

РЕШЕНИЕ

№ 1992

гр. София, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20221110129875 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание **чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 500, ал. 1, т. 3 от Кодекса за застраховането, вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.**

ЗК, ФИРМА“АД твърди, че на 26.01.2018г. в гр. АДРЕС на паркинга на „ФИРМА К. Л. управлявал л.а. „Ивеко“ с рег. № ***** и виновно предизвикал ПТП с паркирания л.а. „Ауди А4“ с рег. № ***** , като му причинил щети, след което виновният водач напуснал произшествието .

За настъпилото ПТП бил съставен протокол за ПТП , в който било отразено, че виновният водач Л. е напуснал местопроизшествието без да уведоми и изчака контролните органи. Поддържа, че към датата на произшествието отговорността на виновния водач била застрахована по застраховка „ГО“ В зк“ФИРМА“АД , обективизирана в застрахователна полица № БГ /22/1170022733800, със срок на валидност 13.10.17г. -13.10.18г. След предявена претенция от собственика на а-л „Ауди А4“ към застрахователя по „ГО“ на виновния водач, , била образувана щета под № 0017-5060-18-300503, извършен бил оглед и опис на вредите , и на собственика на пострадалия автомобил било определено и заплатено застрахователно обезщетение в размер на 177,85лв. Предвид изложеното и на осн. чл. 500, ал.1, т.3,КЗ ищцовото дружество твърди да е придобило право на регрес срещу виновния водач, напуснал произшествието, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски за определянето му- за сумата от общо 187,85лв. , която се претендира със законна лихва от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение.

Претендира и разносните по заповедното и по настоящото исково производство.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът не подава отговор на исковата молба. С възражение по ч. гр.д. № 70979/21г. на СРС ,69с-в оспорва претенцията, като релевира възражение за погасяване по давност на вземането.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност се установи от фактическа страна следното:

Видно от приложения протокол за ПТП № 1584938/07.02.2018 г., съставен от полицаи при сектор „ПП“ гр. Русе , при извършване на маневра на заден ход водачът на а-л с рег. № ***** - Кр. Л. блъска паркирания участник –а-л „Ауди“с рег. № ***** , при което на последния са причинени материални щети. На виновния водач, установен в последствие, е съставен АУАН №389591/07.02.18г.

Описаният протокол е подписан от ответника, което обстоятелство не се оспорва от него.

Съдът констатира от застрахователна полица № BG/22/117002733800 13.10.2017 г., че по отношение на управлявания от ответника автомобил е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” , която е действала към датата на процесното събитие.

По делото са представени заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховки „Каско“ и „Гражданска отговорност“, опис-заклучение по претенция, доклад по щета № 0017-5060-18-300503, преводно нареждане от 02.04.2018 г., от които е видно, че ищцовото дружество извършило оценка на нанесените вреди и на 02.04.2018 г. платило застрахователно обезщетение в размер на 177,85лв. по щетата.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Съдът е сезиран с положителен установителен иск за признаване за установено, че съществува вземане в полза на ищеца срещу ответника, което е предмет на издадената заповед за изпълнение по ч. гр.д. № 70979/21г. на СРС, 69с-в.

Предявяването на иск по реда на чл. 415, ал. 1 от ГПК и на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК във връзка с издаването на заповед за изпълнение на парично задължение очертава пределите на предмета на настоящото дело, а именно – съществуването на посочените в исковата молба вземания по заповедта за изпълнение Доказателствената тежест, на осн. чл. 154, ал. 1 от ГПК, е върху ищеца. В тази насока, доказателствените средства на ищеца са материалите по приложеното заповедно производство по ч.гр.д. № 70979/21г. на СРС ,69с-в и тези, събрани в настоящото исково производство.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение, заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата.

Тоест, за да възникне регресното право на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, е необходимо да се установи кумулативното наличие на следните положителни предпоставки: сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“; осъществен деликт от водачът на застрахования автомобил; водачът да е напуснал мястото на ПТП преди идването на органите на МВР.

От събраните доказателства по делото се установява наличието на всички елементи от пораждащия регресното право на ищеца фактически състав. Тоест, доказани са всички елементи, включени във фактическият състав, обосноваващ основателността на регресната претенция на застрахователя срещу виновния водач.

Доколкото от ангажираните по делото писмени доказателства от ищеца, неоспорени от ответника, съдът намира исковата претенция за доказана по основание и размер, на разглеждане подлежи възражението за давност на ответника, релевирано в заповедното производство. Съдът намира това възражение за неоснователно, доколкото съгл. разпоредбата на чл. 378, ал.6, ГПК регресните и суброгационни иски на застрахователя по застраховки „ГО“ по т.10-13, раздел 2, б. „А“ от Приложение №1 срещу причинителя на вредата се погасяват в срок от 5 години, считано от датата на извършеното плащане на обезщетение на третото увредено лице. В настоящия случай от представените писмени доказателства се установява, че застрахователят е извършил заплащане на третото увредено лице на дата 02.04.18г., като към датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение 10.12.21г. не е изтекъл 5годишния давностен срок, предвиден в разпоредбата на чл. 378, ал.6, ГПК.

Предвид основателността на исковите претенции, на ищеца следва да се присъдят и разноските по производството в размер на 25лв. – заплатена държавна такса по заповедното производство, 25лева – държавна такса в исковото производство и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, **по отношение на** К. Г. Л. с ЕГН ***** **СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ВЗЕМАНЕТО НА**

Застрахователна компания „ФИРМА“АД, ЕИК ***** в размер на **187,85 лв.** , представляващо изплатено на пострадал обезщетение за имуществени вреди, причинени от ответника на 26.01.2018 г. при управляване на МПС, като причинил ПТП и напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 10.12.2021 г. до окончателното ☐ изплащане, **за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 3414/31.01.2022 г. по ч.гр.д. № 70979/2021 г. на СРС, 69с-в .**

ОСЪЖДА К. Г. Л. с ЕГН ***** да заплати на Застрахователна компания „ФИРМА“АД, ЕИК ***** направените в настоящото исково производство деловодни разноски в размер на 125лева за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение , както и разноски в размер на 25 лева за заплатена държавна такса по ч. гр.д. № 70979/21г. на СРС, 69с-в.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд .

Съдия при Софийски районен съд: _____